

Göteborgs Dans- och Teaterfestival firar 30 år

Finns det ljuspunkter i vår mörka tid? Ja, det skapas. Dans, teater, konst som får oss att uppleva det oändligt rika liv som finns runt oss. Göteborgs Dans- och Teaterfestival ger mig faktiskt åter en tro på en framtid. Där kan vi uppleva och reflektera över meningen med livet, kärlekens väsen och våra möjligheter att förändra världen.

I år firar festivalen 30 år. Under årens lopp har resurserna varierat och därmed kvaliteten men som helhet har den gett oss utomordentliga upplevelser. Här några av höjdpunkterna ur scenkonstprogrammet. Utöver det uppträdde akrobater och dansare under veckan lite varstans ute i staden.

UNETSU Sankai Juku Fotograf: SankaiJuku

Unetsu. Sankai Juku

Unetsu är modern japansk butohdans mest kända verk. Långsamt,

ibland nästan sövande men ändå oerhört nyanserat rör sig dansarna med perfekt kontroll över kropparnas alla rörelser, som att långsamt falla, resa sig eller lägga sig. Dansarna är vitsminkade, könlösa med klarröda fingerspetsar som förmår skildra hela livets gång.

Suggestiv musik och ljud driver dansen: Droppande, bubblande vatten – scenen är en bassäng med grunt vatten – kluckande, pulserande, ibland dunkande trummor, men mest vemodiga ljud och stundtals bara tystnad.

Vackert ljussatt. Mörker upplyst av enstaka spotlights, en stråle av vatten eller sand. Jag blir betagen av skönheten. Födelse, livsglädje, förlust och död flimrar förbi.

The picture of Dorian Grey Fotograf: LucieJansch

Dorian

Robert Wilson & D´Haus Düsseldorfer Schauspielhaus

Robert Wilson är en legend bland skaparna av modern teater och opera. Det är en bedrift att ha lyckats få en föreställning av

honom att komma till Göteborg. Dorian bygger på en idé hos Wilson: Hur kan man gestalta två personer i en. *Dorian Grays porträtt* är en roman av **Oscar Wilde** där den vackre Dorian målas och på hans önskan åldras porträttet i stället för honom.

Föreställningen bygger dels på romanen men även Oscar Wildes eget liv först i societeten och sedan i fängelse för otukt, dels på den brittiske målaren **Francis Bacons** liv som både katolik och utlevande hoosexuell. **Darryl Pinckney** har skrivit en text fylld av one-liners, poetiska och filosofiska betraktelser, någon gång lite svårfångade.

Föreställningen är en enmansmonolog om skapande, kärlek och självförverkligande som närmast osannolikt skickligt framförs av **Christian Friedel**. Han sjunger, steppar, dansar, mimar och talar, skriar eller jamar som en katt.

Robert Wilsons ljussättning och pausering, rytmisk musik och dunder förstärker upplevelsen.

Dimanche

Compagnie Focus & Compagnie Chaliwaté

Absurd teater utan ord.

Söndagsmiddagen är en institution. Det gifta paret och gammelmor äter den, först under en extrem värmebölja och sedan när hon gått bort drabbas de av en orkan. Ett tv-team försöker under samma storm filma några få kvarlevande djur – en utmattad isbjörn och en storvingad flamingo – som förgäves försöker ge föda åt sina ungar.

Tre skådespelare och stora dockor lyckas få oss att skratta åt hur vi människor fortsätter att leva vår vardag när hela mänskligheten närmar sig sin undergång. Kusligt, välspelat och tänkvärt.

Bucket List

Yoel Ronen & Shlomi Shaban/Schaubühne Berlin

Schaubühne Berlin har varit en återkommande gäst på festivalen. Denna gång med en föreställning som förenar tysk varietétradition med modern teater och dans. Fyra svartklädda skådespelare dansar, sjunger, mimar och talar omväxlande på tyska och engelska. Ackompanjerade av tre musiker som spelar jazz, tango och pop eller bara tonar mjukt.

Tankar om meningen med livet, vem jag är och hur kärlek finns men förgår gestaltas på ett poetiskt och filosofiskt språk mot en bakgrund av utrotningskrig och en sönderfallande värld.

Efter en något ansträngd början – texterna känns ibland lite sökta – tar sig föreställningen och vi suggs in i en suggestiv stämning. Så väl skådespelarna som musikerna är oerhört skickliga.

Oh My Sweet Land

Corinne Jaber & Amir Nizar Zuabi

En enkvinnasföreställning. **Corinne Jabar** berättar om hur Syrien förrötts och om den bedrövliga tillvaron i flyktingläger i Libanon och Jordanien. Samtidigt lagar hon en arabisk gryta med mycket matolja och många ingredienser. När tragiken i hennes vittnesmål blir påträngande glömmer hon matlagningen tills oset från den vidbrända maten når både oss och henne. Allt framfört med intensiv närvaro och humor mitt i eländet.

Text: Jan Molin

Ingångsbild och nedan: Bucket List

Bucket List Fotograf Ivan Kravtsov